

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. Nr. 238.

79de Møde.

Onsdagen den 19de Juni.

(Kontf.)

Orsted: Jeg kan heller ikke andet end være enig med den ærede Taler, der nys satte sig, men jeg maa dog derhos tilføje, at, dersom Thinget skulde være af den Mening, at Sagen skal gaae over til anden Behandling, forekommer det mig, at man dermed maatte forbinde den Beslutning, at der nedfattes et Udvalg. Sagen er altfor forviklet; der er altfor mange Tvivlsmaal baade med Hensyn til Grundtanken, der gaaer igennem den, som til Maaden, hvorpaa den er bleven udført; der er Uoverensstemmelse dels mellem Ministeriet og Folkethinget angaaende Lovudkastets Indhold, og der har i Folkethinget selv været overmaade megen Tvivl og Uoverensstemmelse — saa jeg troer, at, dersom denne Sag skal virkelig behandles her og behandles paa en nogenlunde grundig Maade, er det nødvendigt, at der nedfattes et Udvalg. Jeg skal ikke opholde Forsamlingen med at fremsætte en Række af Bemærkninger, jeg kunde have at gøre, for at vise, at der er mange Tvivlsmaal at opfaae imod denne Lov, som er af den Betydning, at den behøver en omstændelig Drøftelse, der kun kan faaes igennem et Udvalg, og jeg troer, at efter Sagens Beskaffenhed er det indlysende, at Nedfattelsen af et saadant Udvalg er nødvendig, saafremt man ellers ikke med Hensyn til, at Tiden er saa langt fremrykket, og at der neppe er at tænke paa at tilviebringe i denne Session en Lov, som er i Samstemning med Folkethingets Lovforslag, og hvorom man tillige kunde vente, at den ogsaa fra Regjeringens Side vil vinde Bisald, skulde beslutte ikke at lade Sagen gaae til anden Behandling. Jeg veed vel, at dette maaskee kunde give et Skin af, som om man ikke vedbørligt interesserede sig for Sagen, men jeg troer, at det netop er sand In-

teresse for Sagen, naar man vil have den behandlet med al den Nødtaglighed og Prøvelse, som den behøver. Jeg troer ikke, at man i Almindelighed vil finde, at der ved Lovudkastet er gjort for meget for vore Brødre, som have stridt og lidt for os; men jeg troer snarere, at der er gjort for lidet i mange Retninger.

Dahl: Dersom der ikke allerede havde været nedsat Comitee, og Sagen ikke havde været behandlet i det andet Thing, vilde jeg give de tvende ærede Talere Ret i, at der burde nedfattes en Comitee, men nu er Sagen en ganske anden, end hvis der ikke havde været nedsat en Comitee i denne Sag i det andet Thing, og det forekommer mig derfor, at de Endringsforslag, man kunde ønske at gjøre, vel ville kunne lade sig stille og fuldstændigt og tilstrækkeligt behandle ved den anden Behandling, uden at der nedfattes en Comitee. Naar der er sagt som en Grund for saaledes at udsætte denne Sag til en følgende Session, at Krigsministeren har udtalt en bestemt Forsikkring om, at Sagen skulde komme for med Commissionens Bemærkninger paa næste Rigsdag, da erindrer jeg ikke en saadan Udtalelse fra Krigsministerens Side (Joh.). Ja, der stiges mig nu, at der skulde være en Udtalelse fra ham om, at Commissionens egne Arbejder og Loven skulde være færdig henimod Nytaar eller kort derefter, men det er dog muligt, at den eventuelle Forsamling, som kommer sammen i October, kan være færdig inden den Tid, og ialfald kan det være, at Sagen kommer saa sildigt for, at det kan gaae ligesaadan som nu. Det er mig ikke aldeles tilstrækkeligt, at man nu sørger for Invaliderne, saa at de ikke lide nogen Mangel, men det væsentligste for dem, som de nu mangle, det er Vissheden for, at der ogsaa senere vil blive sørget for dem, og denne Visshed er saa væsentlig, at den maatte gjøre, at Forsamlingen, saameget som muligt, paasthynder Sagen